

NHIỀU TÁC GIẢ

TUYỂN CHỌN NHỮNG CÂU CHUYỆN HAY NHẤT
dành cho thiếu nhi

hạt giống
tâm hồn

5

trong
YÊU THƯƠNG
TẤT CẢ SẼ
LỚN LÊN

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

MỤC LỤC

Trong tình yêu thương tất cả sẽ lớn lên	5
Hát bằng tiếng gì?	8
Một người xứng đáng	11
Tin vào chính mình	15
Có thể	18
Cuốn sách kỷ niệm	20
Tiết mục đọc thơ của Patty	22
Vết phấn trên mặt bàn	26
Sắc màu của cuộc sống	30

Nuôi heo đất	33
Trường cũ	35
Yêu thương lại từ đầu	38
Mình cũng là con nuôi	40
Cô giáo Êt te	43
Lời của cây	46
Khoai quế	48
Viết thư cho cô	51

Trong tình yêu thương, tất cả sẽ lớn lên

giờ sáng mỗi ngày, chúng tôi được tập trung ở phòng Lớn để làm quen với những bài học đạo đức đầu đời. Một buổi sáng nọ, khi chúng tôi đã ngồi ngay ngắn bên nhau, thì cô giáo phụ trách mang ra hai chậu cây nhỏ. Trên mỗi chậu là một cây con chỉ cao chưa tới một gang tay với hai chiếc lá bé xíu.

- Đây là hai cây hướng dương. Trông chúng có giống nhau không nào?

Cả lớp gật đầu, vẻ rất nghiêm túc.

- Bây giờ cô trò mình sẽ có một thí nghiệm nhỏ như sau: Chúng ta sẽ cung cấp cho cả hai cái

cây cùng lượng ánh sáng và nước như nhau nhưng một cây sẽ được đặt trên bệ cửa sổ trong nhà bếp; cây còn lại sẽ được đặt ngay tại phòng này, và nó sẽ cùng chúng ta sinh hoạt mỗi ngày.

Nói xong, cô đặt một chậu cây nơi bệ cửa sổ phòng Lớn. Xong đâu đấy, cô dẫn cả lớp vào nhà bếp và đặt chậu còn lại lên vị trí mà cô đã nói ban nãy. Trước sự ngạc nhiên của chúng tôi, cô giải thích:

- Mỗi ngày, cô trò chúng ta sẽ hát cho chậu cây trong phòng này nghe, sẽ nói với nó những lời yêu thương và khen ngợi sự phát triển của nó. Chúng ta sẽ dành cho nó những điều tốt đẹp nhất, các con nhé!

Một bạn trong lớp giơ tay phát biểu:

- Còn cái cây trong kia thì sao, thưa cô?

Cô giáo mỉm cười, nói:

- Chậu cây trong nhà bếp sẽ được dùng làm vật đối chiếu với chậu cây bên ngoài này. Thế các con nghĩ chúng ta sẽ làm gì với nó nào?

- Mình không nói chuyện với nó hả cô? - Một bạn khác hỏi.

Trong tình yêu thương, tất cả sẽ lớn lên

- Đúng vậy. Nói thắm cũng không được. - Cô giáo trả lời dứt khoát. - Đây chỉ là một thí nghiệm thôi, các con ạ. Chúng ta cùng chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra nhé!

Hai tuần kế tiếp, trong khi chậu cây ngoài phòng Lớn lớn rất nhanh thì chậu cây trong nhà bếp trông thật yếu ớt và gầy nhẳng. Bước sang giai đoạn tiếp theo của thí nghiệm và để xoa dịu những tâm hồn nhạy cảm đang lo lắng cho sự sống còn của cây hướng dương bên bệ cửa sổ nhà bếp, cô giáo quyết định mang nó ra ngoài phòng Lớn. Tất cả các bạn trong lớp đều hết sức vui mừng trước quyết định này của cô.

Sau hai tuần được chuyển ra ngoài, nó bắt đầu có những thay đổi tích cực. Đến tuần thứ tư, nó bắt kịp cây hướng dương ở ngoài phòng Lớn và hầu như không còn bất kỳ sự khác biệt nào giữa chúng.

Tôi nhớ mãi hình ảnh hai cây hướng dương ngày ấy cùng bài học về tình yêu thương mà cô giáo đã mang đến cho chúng tôi. Nó giúp tôi hiểu được rằng: "Trong tình yêu thương, tất cả sẽ lớn lên..."

- Nguyễn Đoàn

Hát bằng tiếng gì?

ớp chuẩn bị một tiết mục văn nghệ mừng ngày Giáng sinh.

Trường của Sue học là trường Quốc Tế, cô chủ nhiệm của Sue là cô Jane. Chắc chắn bài hát của lớp biểu diễn, hẳn phải là một bài hát nước ngoài rồi...

Vậy mà bạn Bill không chịu, bạn ấy nói lớp mình sẽ hát một bài dân ca để tặng cho cô Jane. Cả lớp nhao nhao, cô Jane không biết tiếng Việt, làm sao cô hiểu tại mình hát cái gì? Bạn Bill trả lời chắc như bập: “Thì hát một lời tiếng Việt cho cô thấy tiếng Việt của nước mình hay như thế nào, sau đó tại mình sẽ hát lời dịch sang tiếng Anh cho cô nghe. Như vậy, tiết mục vừa hay vừa ý nghĩa”.

Ài chà, nói nghe hay nhỉ. Bộ bạn ấy tưởng dân ca dễ dịch sang tiếng Anh lắm. Để coi, hát bài *Trống cơm*, hồng lè dịch thành *cái trống... gạo*. Còn *Bắc Kim Thang*, hồng lè tra tự điển ghép lại ba từ “Bắc - Kim - Thang” là *cây thang* bé như cái kim nằm hướng Bắc? Thật là bó tay!

Đã hai buổi tập, mà toàn cãi nhau. Tất nhiên, đứa nào cũng có một cái tên tiếng Anh để cô dễ gọi trong giờ học đàm thoại, cơ mà cãi nhau thì toàn bằng tiếng Việt. Lý lẽ của Bill không ngang như cua mà rất thuyết phục, có điều tại Sue không tài nào thực hiện nổi. Đấu võ mồm lên đến cao trào khi Sue hét lên: “Bạn Bill bảo thủ chỉ giỏi bày trò lập dị”. Bill đỏ mặt phản pháo lại: “Sue là người không biết tôn trọng sự khác biệt” rồi hăm hăm bỏ đi. Kết quả là giận nhau.

Đến buổi thứ ba nghỉ tập thì cô Jane phát hiện ra chiến tranh lạnh giữa Sue và Bill. Cô Jane trở thành người hòa giải. Gặp Sue, cô nói bằng tiếng Việt với cái giọng lơ lơ dễ thương

Hát bằng tiếng gì?

cực kỳ, cô bảo cô yêu tiếng Việt Nam và rất muốn nghe các bạn hát tiếng Việt Nam. Còn với Bill, cô lại bảo, các bạn không cần dịch sang tiếng Anh đâu. Và tại sao các bạn không hát liên khúc, một bài hát dân ca tiếng Việt và một bài vui nhộn bằng tiếng Anh để chào đón Giáng sinh và năm mới?

Ôi, có thể mà tụi Sue không nghĩ ra. Lại cãi nhau chỉ cho tình bạn sút mẻ, cả hai đứa không hẹn mà cùng đến xin lỗi cô và bắt tay vào tập dợt với cả lớp trong sự hào hứng và vui vẻ.

Đêm Giáng sinh, cả lớp vừa vỗ tay vào cái trống giả đeo trước bụng vừa hát “tinh bằng có cái trống cơm”, xong rồi chuyển ngay sang *Jingle Bells* thật tung bừng. Cô Jane bảo tiết mục của lớp dễ thương quá làm cho cô nhớ nhà nhiều lắm.

Và thật bất ngờ, cô có một món quà là một tiết mục trong chương trình văn nghệ Giáng sinh tặng cho lớp Sue, đó là bài hát *Bắc Kim Thang*, mà cô hát bằng tiếng Việt hẳn hoi đấy nhé!

- Trần Tùng Chinh

Một người xứng đáng

Linh nhìn vấy mình loang lổ thứ nước trắng đục, chua loét, suýt thì bật khóc, nó chỉ có hai bộ đồng phục, bộ kia mới phơi sáng nay.

Lúc xếp hàng, Linh thấy Khang chun mũi, còn quanh quất dò tìm, lúc đến chỗ nó thì Khang đứng lại, rồi quay người đi xuống dưới cùng. Linh cứng người, nó đã xả vấy mình dưới vòi nước, phải vắt khô và đứng trước quạt, song thứ mùi ấy chỉ bớt đi chứ không thể hết được.

Linh thấy đám bạn dúi vào nhau nói gì đó, thì thoảng lại nhìn về phía nó, nó lấy gói xôi sáng mang ra hành lang đứng. Phải gọi là nắm xôi thì đúng hơn, nó chỉ bằng quả trứng vịt chứ không to hơn.

Tuấn đã ở đó, nó đang ôm bụng nhăn nhó, trán rịn mồ hôi. Linh nhìn nắm xôi trên tay mình, ngần ngừ một chút rồi chìa ra:

- Câu ăn đi.
- Của cậu mà.
- Tổ ăn rồi, cái này mẹ cho tớ lót dạ.

Tuấn không ngần ngại, ăn luôn, hần cậu ta đói lắm, đói đến mức không nghĩ thấy mùi chua từ người nó tỏa ra. Linh biết, cậu ta ở với bà ngoại. Dù sao mình vẫn may mắn hơn Tuấn khi có bố dạy bảo, có mẹ chăm sóc. Linh tự nhủ với bản thân mình như vậy.

Ngay khi vào lớp, cô chủ nhiệm liền thông báo:

- Một tháng nữa lại trôi qua, chúng ta tổng kết xem bạn nào xứng đáng được khen thưởng nào!

Khi cô giáo vừa dứt, nhiều cánh tay đồng loạt giơ lên:

- Khánh ạ! Bạn ấy chưa hề có điểm chín nào!
- Sang ạ! Bạn ấy nhặt được điện thoại và đã nộp cho thầy giám thị để trả cho người mất.

- ...

Rất nhiều cái tên được xướng lên nhưng không khiến ai phải bất ngờ, cho đến khi:

- Linh ạ! - Giọng Tuấn khàn khàn vì bị cảm mấy hôm nay.

- Linh á? - Lập tức có người lên tiếng. Linh ở người, phải tên Minh mà nó nghe nhầm thành tên Linh không?

Tuấn hất xị một tràng dài:

- Bạn ấy nhường bữa sáng cho bạn. Đi học về bạn ấy còn phụ mẹ trông em.

- Có chuyện ấy sao? - Cô giáo đến gần Tuấn, nhìn qua Linh lúc này đang cúi mặt.

- Tớ nhớ rồi, mùi chua ấy là mùi em bé ới.

- Thảo nào tớ cứ thấy cậu ấy có mùi hoi hoi, hóa ra là mùi sữa em bé.

Linh ngẩng đầu, những ánh mắt nhìn nó đầy hối hận, có một chút cảm phục. Ngay cả Tuấn với cái mũi đỏ ửng cũng trở nên đáng yêu. Chưa hết, Linh thấy Khang mập giờ cao một tờ giấy, trên đó vẽ một cái mặt cười và dòng chữ: "Tha lỗi cho bọn tớ nhé!".

- Nguyễn Thị Thanh Bình

Tin vào chính mình

ù cánh tay trái đã bị mất trong một tai nạn xe hơi nhưng cậu bé 10 tuổi nọ vẫn quyết định học môn võ judo với một võ sư Nhật. Tin rằng mình đã học tập rất chuyên cần và tiến bộ nên cậu võ cùng thắc mắc tại sao sau ba tháng tập luyện mà thầy chỉ dạy cho mình mỗi một thế võ duy nhất.

Cuối cùng, không kiên nhẫn nổi nữa, cậu bé hỏi thầy:

- Thưa thầy, chẳng lẽ con không thể học được các thế võ khác sao?

Ông trả lời:

- Đây là thế võ duy nhất thầy dạy con, cũng chính là thế võ duy nhất mà con cần phải học.

Tuy không hiểu hết lời thầy nhưng tin tưởng ở thầy, cậu bé tiếp tục tập luyện.

Nhiều tháng sau, võ sư dẫn cậu đến tham dự một cuộc thi judo. Cậu bé rất ngạc nhiên khi thấy mình thắng dễ dàng trong hai trận đấu. Trận đấu thứ ba khó khăn hơn nhưng sau một hồi, đối phương mất kiên nhẫn trong các đòn tấn công, cậu bé đã khéo léo sử dụng thế võ và chiến thắng. Vẫn chưa hết ngạc nhiên vì thành công của mình, cậu tự tin bước vào trận chung kết.

Lần này, đối thủ của cậu là một võ sinh cao lớn, to khỏe và dày dặn kinh nghiệm hơn. Vào trận không lâu, cậu bé đã liên tiếp trúng đòn và hoàn toàn bị đối phương áp đảo. Hết hiệp đấu, sợ cậu bé bị thương, trọng tài ra hiệu để kết thúc trận đấu sớm nhưng người thầy của cậu không đồng ý:

- Cứ để cậu bé tiếp tục. - Võ sư yêu cầu.

Ngay sau khi trận đấu bắt đầu lại, đối phương phạm phải sai lầm nghiêm trọng: anh ta coi thường đối thủ và mất cảnh giác. Ngay lập tức cậu bé dùng thế võ duy nhất của mình quật ngã đối phương và khóa chặt anh ta trên sàn. Cậu bé đã đoạt chức vô địch.

Trên đường về, hai thầy trò ôn lại các thế đánh trong từng trận đấu. Lúc này cậu bé mới thu hết can đảm nói ra cái điều ám ảnh trong đầu mình bấy lâu nay:

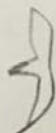
- Thưa thầy, làm sao con có thể trở thành vô địch chỉ với một thế võ như thế?

- Con chiến thắng vì hai lý do. - Người thầy trả lời. - Lý do thứ nhất, con gần như đã làm chủ được một trong những cú đánh hiểm và hiệu quả nhất của môn võ này. Lý do thứ hai, cách duy nhất mà đối thủ của con phá được thế võ đó là họ phải giữ chặt cánh tay trái của con lại - mà con lại không có tay trái.

Nói xong, võ sư nhìn cậu bé triu mến:

- Con biết không? Đôi khi, một điểm yếu của ai đó lại trở thành điểm mạnh vững chãi nhất của họ. Có ưu điểm là một điều tốt nhưng nếu có thể hãy biến khuyết điểm thành lợi thế, khi đó nó sẽ là một điều kỳ diệu hơn. Hãy tin vào chính mình, con có thể làm được tất cả!

- Lan Anh dịch

Có thể

Trong buổi học đầu năm, cô giáo hỏi các học sinh:

- Cả lớp hãy cho cô biết, các em muốn làm nghề gì trong tương lai nhé!

Cô giáo vừa dứt lời, ngay lập tức, cả lớp đồng loạt nhao nhao trả lời. Trong khi các bạn nam muốn trở thành cầu thủ bóng đá, bác sĩ, kiến trúc sư...; một vài bạn khác thì muốn trở thành nhà du hành vũ trụ, ca sĩ nhạc rock, vận động viên đua xe, thậm chí cả tổng thống. Còn các bạn nữ thì đơn giản hơn, ước mơ được làm giáo viên, y tá, thợ làm bánh, nhân viên tư vấn mỹ phẩm...

Cả lớp học xôn xao, chỉ trừ có Tommy.

Cô giáo nhận thấy cậu bé ngồi yên lặng, chẳng nói lời nào.

Cô bước đến gần Tommy và hỏi:

- Tommy, mong ước của em sau này là gì?

Cậu bé trả lời:

- Có thể, thưa cô.
- Sao lại là “có thể”? - Cô giáo ngạc nhiên hỏi.
- Vâng. - Tommy trả lời cô. - Các anh của em lúc nào cũng cho rằng em vô tích sự, không làm được việc gì cả. Vì thế khi lớn lên, em muốn mình có thể làm những điều có thể làm được.

- Tâm Hằng dịch

Cuốn sách kỷ niệm

Nam học môn Văn rất kém. Những bài làm Văn cô cho về nhà, Nam thường chép những đoạn văn hay trong cuốn sách: “Học tốt Tiếng Việt” để ráp thành bài của mình. Vì thấy cô giáo cho điểm cao, nhận xét bài viết tốt nên Nam luôn chắc mẫm cô không biết Nam dùng sách tham khảo.

Cho đến một hôm, cô giáo ra đề làm Văn ngay trên lớp và yêu cầu học sinh không được sử dụng tài liệu. Vừa làm bài, Nam vừa phải canh chừng cô, vừa ngó nghiêng tui bạn. Cuối cùng, Nam cũng thở phào khi bài làm của mình hoàn thành. Nhưng cuối buổi học, cô giáo đã gọi Nam ở lại để nói chuyện.

Sau khi khen Nam có nhiều ý sáng tạo trong bài làm văn vừa rồi, cô hỏi với giọng trêu mếu:

- Em có thể cho cô mượn lại cuốn sách Học tốt Tiếng Việt được không?
Nam ngớ người ra, chưa biết trả lời thế nào thì cô lại tiếp tục:

- Cô thấy cuốn sách này có nhiều tài liệu rất hay và quý. Nhiều lần cô tìm mua ở các cửa hàng sách mà không nơi nào còn. Em có thể kỷ niệm lại cho cô nhé?

Nam còn đang bối rối thì cô đã mỉm cười:

- Cô biết là em học Văn không được tốt nên cần cuốn sách này để tham khảo. Hay là thế này, cô đang dạy đội tuyển Văn của trường, cuối tuần em có thể mang sách vở đến học chung với đội tuyển, cô sẽ kèm cặp thêm cho em. Em thấy sao?

Nam lưỡng lự vài giây rồi khẽ dạ.

Sau hơn ba tháng “học ké” đội tuyển Văn, nhờ cô tận tình chỉ dạy, kết quả thật bất ngờ: Nam đã biết phân chia bố cục và tự viết những bài văn hoàn chỉnh của chính mình. Cuối năm học đó, bài thi học kỳ môn Văn của Nam được 9 điểm. Khi biết kết quả, Nam đã rất hạnh diện và tự hào.

Đến hôm tổng kết năm học, cô lại gặp riêng Nam rồi chìa ra cuốn sách cô mượn dạo nào:

- Cô biết em là người có khả năng nên cô gửi lại em cuốn sách này. Bởi cô tin, cả cô và em không còn cần đến cuốn sách này nữa. Cô rất tự hào về em!

Tiếng cô giáo thủ thi bên tai làm Nam ngạc nhiên đến mức “đứng hình”. Lần này, Nam thấy niềm vui còn lớn hơn gấp nhiều lần niềm vui được điểm cao trước đây.

- Phạm Tử Văn

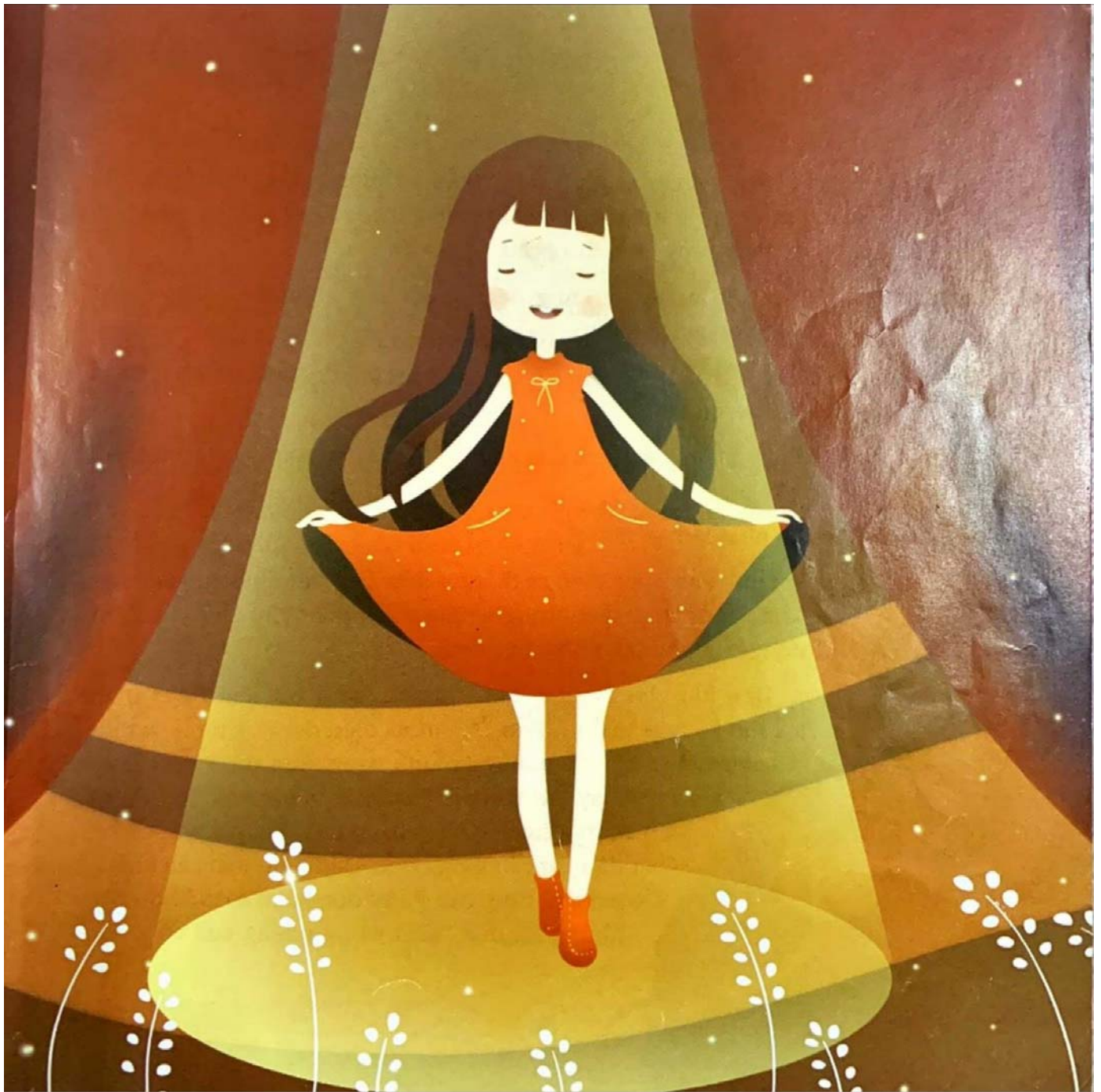
Tiết mục đọc thơ của Patty

ũ trẻ đang say sưa tập dợt các tiết mục và trang hoàng lại ngôi trường làng để chuẩn bị cho buổi diễn văn nghệ sắp đến. Cô giáo đang ngồi ở bàn, giữa đồng giấy tờ, sổ sách bẽ bộn; đến khi ngẩng mặt lên, mới thấy Patty đã đứng trước mặt từ lúc nào. Cô bé nhìn cô giáo và nói với giọng tha thiết:

- Thưa cô, mọi năm em đều nhận những vai không phải nói, còn các bạn khác thì lần nào cũng được đóng kịch hoặc hát hò. Năm nay, em muốn xin cô cho em được đọc một bài thơ, được không cô?

Nhìn vào đôi mắt đầy háo hức và khao khát của Patty, cô giáo không nỡ từ chối lời đề nghị của cô bé. Tuy nhiên, khi tìm khắp trong các sách ở nhà, thậm chí cả ở thư viện, cô giáo vẫn không thể chọn ra bài thơ nào phù hợp với khiếm khuyết nói lắp của Patty. Cuối cùng cô đã quyết định viết riêng cho Patty một bài thơ, và tránh tối đa những âm mà cô bé dễ bị vấp.

Tiết mục đọc thơ của Patty

Ngày qua ngày, Patty chăm chỉ luyện tập theo sự hướng dẫn của cô giáo. Cô bé học thuộc các câu thơ rất nhanh và cố bắt chước theo miệng của cô, phát âm một cách cẩn thận theo từng chữ, từng câu.

Đêm trình diễn văn nghệ rồi cũng đến. Trước giờ khai mạc, người dẫn chương trình đến tìm cô giáo và nói:

- Cô đã lên danh sách cho Patty đọc thơ sao? Học sinh đó ngay đến tên mình còn chẳng đọc suôn sẻ nữa là.

Chẳng còn thời gian để giải thích cho anh ta, cô giáo gạt phăng sự phản đối và trấn an:

- Tôi biết mình phải làm gì mà!

Chương trình văn nghệ diễn ra thật tốt đẹp. Hết tiết mục này đến tiết mục khác được trình diễn trong những tràng pháo tay nhiệt tình tán thưởng của phụ huynh và học sinh.

Đến khi giọng người dẫn chương trình cất lên: “Tiết mục đọc thơ kế tiếp sẽ do... Patty Connors biểu diễn”, thì tất cả mọi người đều há hốc miệng vì kinh ngạc. Sau đó, sự im lặng bao trùm lấy hội trường. Bức màn được kéo lên, Patty hiện ra mắt ngời sáng. Với sự tự tin tuyệt vời, cô bé bắt đầu cất cao giọng đọc. Dưới ánh đèn sân khấu, từng chữ từng câu Patty đọc hoàn toàn khớp với những lời đọc thầm trong miệng của cô giáo.

Và cuối cùng, với ánh mắt long lanh, cô bé cúi chào khán giả trong niềm vui mừng không thể giấu được.

Màn sân khấu từ từ khép lại. Sau phút yên lặng, tiếng reo hò và những tràng pháo tay vang lên không dừng. Vô cùng xúc động và thật bất ngờ, cô giáo dang hai tay ôm chầm lấy cô học trò nhỏ dũng cảm. Cô bé vui mừng đến quỳnh quáng, giọng thảng thốt:

- Cô ơi, em cảm ơn cô!

Cô giáo giữ Patty trong vòng tay rồi thì thầm:

- Không! Chính cô phải cảm ơn em. Em đã chứng minh là không có điều gì là không thể làm được nếu thực sự cố gắng.

- Thùy Trang dịch

Vết phấn trên mặt bàn

Ớp của Mít hôm nay có thêm học sinh mới. Đó là một cô bạn tóc xù có cái tên rất ngộ: Cà Na. Cô giáo xếp Cà Na ngồi vào chỗ trống ngay cạnh Mít. Mít tò mò ngó mái tóc xù lông nhím của cô bạn mới, định bụng sẽ chia sẻ “lãnh địa” bàn học với người hàng xóm mới thật vui vẻ, công bằng.

Nhưng người hàng xóm tóc xù này toàn làm Mít bực mình. Mỗi buổi học đầu tiên, tóc xù đã làm Mít nhăn mặt kéo vở, xê bút tới bốn năm lần. Tất cả rắc rối cũng là do Cà Na viết bài bằng tay trái đó mà.

Mít chưa bao giờ ngồi chung với một người viết bằng tay trái. Mà lớp Mít cũng chả có bạn nào như vậy. Làm hàng xóm với người viết tay trái thật bất tiện. Này nhé! Trong lúc bạn bấm môi, nắn nốt rắng gò dòng chữ sạch đẹp trong vở thì thỉnh linh... Một cú đụng cộp nhau của hai cái cùi chò đang chia ra làm con chữ bạn đang viết nhảy chồm lên, rớt khỏi dòng thẳng đều tăm tắp. Đó là chưa

Vết phấn trên mặt bàn

kể nếu cú đụng đó là của hai cánh tay thì... Roẹt một cái, ngòi bút sẽ để lại trên mặt vở trắng tinh của bạn một đường mực dài thòng.

Tối giờ ra chơi, cuốn bài tập toán của Mít đã lờm chờm dấu bút tẩy. Mít bức không chịu được.

- Bạn xê ra chút coi. Đụng tay mình rồi nè! - Mít kêu lên như vậy tới hai ba lần.

Lần thứ tư, Mít sầm mặt hẳn xuống. Cậu lấy phấn kẻ một đường dài chia đôi mặt bàn:

- Đây là ranh giới. Bạn không được để tay thò qua bàn tôi đâu đấy. Nhớ chưa?

Cà Na nhìn đường phấn trắng. Cô bạn chẳng nói gì, nhưng có điều Mít thấy mặt người hàng xóm mới thoáng buồn buồn. Đường ranh giới cứ thế tồn tại trên mặt bàn vậy là hết một tuần.

Hôm ấy, trống đánh vào lớp lâu thật lâu rồi mà Mít không thấy người hàng xóm bên kia bàn xuất hiện.

- Bạn Cà Na phải đi thành phố chữa bệnh. Hy vọng lần này các bác sĩ sẽ giúp cánh tay bị bệnh của bạn khỏe hơn. Bạn sẽ không chỉ viết bằng tay trái nữa, các em à! - Cô giáo nói.

Lời cô giáo làm Mít nhớ tới người bạn mới có bàn tay phải hay giấu trong học bàn. Mít nhớ cả lần bạn cầm cây thước kẻ bằng bàn tay ấy và cây thước rơi xuống đất. Mít nhớ rõ ràng ánh mắt buồn của bạn lúc nhìn Mít vạch đường phấn trắng. Càng nhớ càng ân hận, mím môi, Mít dè mạnh tấm lau xóa đường phấn trên bàn.

- Mau về nhé, Cà Na!

Mít nói với vết phấn chỉ còn là một đường mờ nhạt trên mặt gỗ lốm đốm vân nâu.

- Nguyễn Thị Kim Hòa

Sắc màu của cuộc sống

gày nọ, có một cậu bé đến xin học vẽ tại nhà một họa sĩ khá nổi tiếng. Để nhận biết khả năng của cậu, người thầy đã yêu cầu cậu vẽ một bức tranh với đề tài tự chọn. Chỉ một lúc sau, cậu nộp cho thầy bức tranh vẽ cảnh thiên nhiên. Đó là một bức vẽ khá đẹp mắt với nhiều cảnh vật phong phú, không gian khoáng đạt, nhưng lại thiếu đi sự sinh động.

- Tại sao con đưa nhiều gam màu xanh vào bài vẽ của con vậy? - Người họa sĩ hỏi cậu học trò nhỏ.

- Vì con thích nhất là màu xanh. - Cậu bé trả lời.

- Thế còn các màu khác như vàng, đỏ, cam, nâu thì sao? Chắc con không thích chúng nên ít dùng đến có phải không?

-
- Dạ vâng ạ! - Cậu thẳng thắn.
- Còn các màu tím, xám, đen... thì sao? - Người họa sĩ hỏi tiếp.
- Con ghét những màu ấy!

Người họa sĩ dừng một lát, rồi chỉ vào bức tranh và từ tốn nói:

- Con hãy nhìn xem, bức tranh của con tuy cảnh vật phong phú, không gian thoáng rộng nhưng lại thiếu đi sự sinh động, tinh tế. Cái hồn của bức tranh cũng không có cơ hội để tỏa sáng. Vì sao vậy? Vì nó thiếu đi những sắc màu của hiện thực. Con đã cố tình không cho những sắc màu ấy vào bức vẽ của mình vì con không thích chúng, nhưng cũng chính vì vậy mà bức tranh của con trông rất buồn tẻ.

Người họa sĩ nói thêm:

- Khi vẽ, cũng như khi sống trên đời, con không thể chỉ biết tới những điều mình thích mà thôi, mà còn có rất

Sắc màu của cuộc sống

nhiều thứ liên quan khác làm cho cuộc sống này sinh động, muôn màu muôn vẻ. Con hãy mở rộng lòng mình đón lấy mọi điều của cuộc sống này. Đó cũng là cách mà một người họa sĩ có thể sáng tạo nên những bức tranh có hồn và thật sự đi vào lòng người.

Bài học đầu tiên ấy, cậu bé ghi nhớ mãi trong lòng mình. Thời gian dần trôi, từ bài học đó, cậu bé nghiệm ra rằng, cuộc sống này là một chuỗi những mối quan hệ tương tác lẫn nhau.

- Hải Hà dịch

Nuôi heo đất

hằng ai biết vì nguyên cớ nào đó, một chú heo đất mũm mĩm bất thành linh xuất hiện ngay trước cửa văn phòng thầy Nhon, hiệu phó trường Hòa Bình. Thầy suýt... đạp trúng con heo khi vào phòng làm việc. Thầy cảm heo đất lên ra chiêu thích thú:

- Tội nghiệp mày quá ha heo. Chắc chủ của mày không đủ khả năng nuôi mày nên mày đến đây, phải không? Không sao, các thầy cô và các anh, chị sẽ giúp mày. Gì chứ ngày ba bữa no bụng thì dễ ề ề. Mày chỉ cần hứa là sẽ làm việc tốt, giúp đỡ các bạn khó khăn trong trường này. Vậy ha...

Lũ học sinh đang chờ đến tiết thể dục cách đó mấy mét, thấy có chuyện lạ bèn xúm lại bên thầy. Thấy Nhon chỉ vào heo đất rồi vui mừng thông báo:

- Các em ạ! Có một người nào đó không đủ khả năng nuôi heo đất nên đã đặt nó trước cửa phòng của thầy. Thầy tỉnh rồi, thầy trò trường chúng ta hoàn toàn có thể thay người đó nuôi chú heo đất này. Đến chừng chú heo thật béo,

chúng ta sẽ cùng mổ heo, mang số tiền tiết kiệm được giúp đỡ các bạn có hoàn cảnh khó khăn trong trường. Các em có đồng ý không?

Hiểu ra cơ sự, tất cả cùng đồng thanh: “Đồng ý ạ!”.

Thế rồi một đồn mười, mười đồn trăm, tin chú heo đất xuất hiện trước cửa phòng thầy hiệu phó cùng kế hoạch nuôi heo để giúp đỡ các bạn có hoàn cảnh khó khăn lan ra khắp trường. Lớp nào cũng hào hứng và lấy làm phấn khích với kế hoạch này. Ngay trong buổi hôm đó, có nhiều bạn đã chạy lên cho heo ăn.

Buổi sáng ngày hôm sau, ngoài Bi còn có ba bạn nữa cùng ghé phòng thầy Nhon. Điều đặc biệt là bạn nào cũng ôm một chú heo đất mới tinh trước bụng. Bi thay mặt các bạn thưa với thầy hiệu phó:

- Thầy ơi. Ba mẹ tụi con nói có nhiều heo đất thì sẽ giúp được nhiều bạn hơn. Những chú heo đất này là quà ba mẹ tụi con gửi tặng thầy.

Thầy Nhon nhận món quà từ các bạn mà hai mắt cay cay.

- Võ Thu Hương

Trường cũ

hi Xìt lên lớp hai, ba mẹ xin cho Xìt vào học trường chuyên trên thị trấn. Để Xìt giỏi hơn, ba mẹ nói vậy. Thế là mỗi sáng ba phải chờ Xìt mấy cây số từ nhà lên thị trấn học, chiều lại chờ về.

Ngày đầu đến trường mới, Xìt choáng ngợp. Trường ở thị trấn huyện có khác, cao hai tầng lầu, mấy chục phòng học. Sân trường rộng lớn, có cả sân banh và hồ bơi. Xìt ước gì bọn thằng Tuấn, Dẹo và con Lem, là bạn học hồi lớp một và cũng gần nhà cũ của nó, thấy nó học ở trường đẹp như mơ thế này, chắc ganh tị phải biết. Nghĩ vậy, Xìt sướng rơn trong lòng.

Nhưng khi vào lớp, Xìt lại thấy lạc lõng. Lúc đầu các bạn cũng chú ý đến Xìt, vì là người mới. Nhưng sau cái nhìn xa cách, ai cũng quay qua trò chuyện và đùa giỡn với nhau, để Xìt một mình lẻ loi cuối lớp. Xìt cũng muốn làm quen, nhưng nhát quá. Bạn nào cũng trắng trẻo, sạch sẽ tinh tươm, dạn nói dạn cười,

còn Xịt gầy gò đen nhẻm do cả mùa hè suốt ngày ngoài chợ phụ giúp ba mẹ trông hàng bông.

Lúc này Xịt mới nhớ tới trường cũ gần nhà. Ngôi trường nhỏ bé trong khuôn viên nhà thờ, chỉ có vài phòng học. Giữa sân trường có hai cây phượng cổ thụ tỏa bóng mát cho cả trường. Bạn bè Xịt đều giống nó, gầy gò đen nhẻm nhưng lúc nào cũng thân thiết chơi chung với nhau. Thành Tún, Dẹo và con Lem là ba đứa thân nhất, giờ ra chơi cùng gom tiền lẻ mua kẹo chia nhau hay một hai cây kem mút chung. Xịt nhớ bạn, nhớ lớp mà buồn rười rượi.

Sang ngày hôm sau, rồi mấy ngày sau nữa, Xịt vẫn lạc lõng trong lớp mới.

Đến bữa nay Xịt vắng mặt. Tối giờ ra chơi, cô giáo lên văn phòng mới biết ba không xin phép cho Xịt. Cô gọi điện hỏi thăm, ngỡ ngàng nghe nói ba vẫn chờ Xịt đi học như mọi ngày. Lát sau ba mẹ Xịt hốt hải chạy đến. Một vài bạn nói với cô sáng nay có thấy Xịt vào trường. Thế là cả trường nháo nhào lo lắng sợ Xịt bị bắt cóc, từ thấy hiệu trưởng đến chú bảo vệ đều tủa đi tìm các nơi.

Vài giờ đồng hồ trôi qua, khi mẹ Xịt đã khóc là đi, và thấy hiệu trưởng đã thông báo công an,

thì ba Xit bỗng nhận được điện thoại của cô giáo hỏi lớp một của Xit, nói Xit đang ở trường cũ, tới đón về.

Ba mẹ, rồi cả thầy hiệu trưởng, cô giáo chạy nhanh về trường cũ của Xit. Hóa ra sau khi ba đưa tới lớp, Xit lên ra ngoài đi bộ mấy cây số về trường cũ nhưng không dám vào, mà ngồi ở sân nhà thờ nhìn sang. Xế trưa, cô giáo cũ hỏi lớp một ra về nhìn thấy.

Ba giận quá, la lớn:

- Sao con lại dám bỏ học trốn về đây?

Xit òa khóc, nức nở:

- Hu hu... Con nhớ trường lớp một.
Hu hu... Con không thích trường lớp hai...

- Nguyễn Ngọc Hoài Nam

Yêu thương lại từ đầu

Ó một cậu bé 9 tuổi rất thích chim bồ câu. Mỗi sáng cậu đều đến quảng trường để cho bồ câu ăn. Lâu dần, cậu bé quen thân với những chú chim đó, chúng cũng không e dè, thường bay đến đậu dưới chân cậu bé, thậm chí đậu trên vai và tay cậu.

Cả thầy giáo và các bạn trong lớp đều biết về chuyện này. Một hôm, giáo viên mỹ thuật hỏi cậu:

- Ngày mai chúng ta có tiết học vẽ chim bồ câu. Em có thể mang một chú bồ câu đến lớp học, để các bạn nhìn mẫu và vẽ được không?

Cậu bé vui vẻ gặt đầu. Thế là ngày hôm sau, cậu mang đến trường một chú chim bồ câu bắt được từ quảng trường. Không chỉ thấy giáo mà các bạn trong lớp đều nhìn cậu với ánh mắt thích thú và ngưỡng mộ. Điều đó khiến cậu vô cùng hạnh diện và tự hào.

Nhưng đến khi mang chú chim trả về thì cả đàn bồ câu ở quảng trường nhìn cậu bằng ánh mắt sợ hãi. Khi cậu đến gần, tất cả chim đều bay đi. Từ đó, không còn chú bồ câu nào chịu đậu lên người cậu bé nữa.

Việc những chú chim bồ câu không còn đậu dưới chân, trên vai hay trên tay khiến cậu rất buồn. Cậu bé mang chuyện này kể lại cho thầy giáo mỹ thuật và các bạn trong lớp. Nhiều ánh mắt cùng hướng về cậu đầy sè chia. Còn thầy giáo thì ôn tồn:

- Em biết không. Vốn dĩ, những chú chim bồ câu rất tin tưởng em, nhưng vì em bắt chim bồ câu mang đến lớp khiến chúng nghĩ rằng em đã lừa dối chúng. Vì vậy mà chúng đã xa lánh em. Trong chuyện này, có một phần lỗi ở thầy. Em hãy thử bắt đầu lại việc yêu thương với những chú chim bồ câu, như trước đây em đã từng làm. Thấy tin những chú chim bồ câu sẽ lại yêu mến em như trước thôi!

- Lan Anh dịch

Mình cũng là con nuôi

ô giáo Debbie Moon đang dạy lớp một. Một hôm, cô Debbie Moon đưa ra một bức tranh rồi nói trước cả lớp:

- Nào các em. Chúng ta sẽ cùng thảo luận về bức tranh này nhé!

Đó là một bức tranh vẽ một gia đình. Trong tranh, một cậu bé có màu tóc khác hẳn với màu tóc của các thành viên còn lại trong gia đình. Hầu hết, cả lớp đều nhận ra điều đặc biệt này. Một học sinh nhanh nhẩu giơ tay:

- Thưa cô. Cậu bé đó chính là con nuôi ạ!

Cậu vừa nói xong thì cô bé Jocelynn Jay lên tiếng phát biểu:

- Mình biết rất rõ về con nuôi vì mình cũng là con nuôi mà!

Mình cũng là con nuôi

- Thế con nuôi có nghĩa là gì? - Một học sinh khác hỏi.

Không một chút ngại ngùng, Jocelynn kiêu hãnh trả lời:

- Con nuôi có nghĩa là thay vì bạn được sinh ra từ trong bụng mẹ, thì bạn được nuôi dưỡng và lớn lên từ trong trái tim của mẹ.

Cả cô Debbie Moon và tất cả các bạn trong lớp đồng loạt dành cho Jocelynn Jay một tràng vỗ tay thật ấm áp.

- An Thy dịch

Cô giáo Étte

a+b+c

ôi không thích cô. Vây thôi!

Cô nhỏ nhỏ, có má lúm đồng tiền xinh xinh. Nhưng người đầu mà lạ, động đầu lên gân đó. *Cậu Nam, lại nói chuyện hả? Cậu viết như thế này ai đọc nổi, tôi nói về rèn chữ cơ mà? Bạn Lan nữa, tôi sẽ gặp phụ huynh...* Đại loại vậy.

Mà tôi nghĩ, tụi tôi toàn những con nít ranh, cô mất công cô - cậu, anh - chị làm gì. Cũng toàn chuyện trẻ con vật vãnh, cô kể với phụ huynh làm gì để trò cô bị mắng tới số?

Tôi không thích là vậy.

Cô giáo dạy đầu năm lớp 2 cực kỳ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tới mức ai làm gì gần như cô kệ. Lớp ào ào nói chuyện, với bên này quay bên khác. Bạn nào chưa xong bài cô cũng chỉ nói: Về nhà làm nốt nhé. Quan trọng nữa cô chẳng mách bố mẹ bạn nào. Hết sức dễ chịu. Cô trò tình thương mến thương. Thế mà đùng cái, trường đổi.

$$x - y = ?$$

Cô giáo nhỏ nhỏ buổi đầu vào lớp đã lên gân: “Tôi sẽ chấn chỉnh lại lớp này”. Nói là làm. Các bạn râm rắp. Nào là ngồi học đàng hoàng, bài tập giải quyết gọn, lớp sạch sẽ. Các bạn nữ giờ ra chơi có hôm còn được cô buộc lại tóc, đọc báo cho nghe. Nhưng cánh con trai chúng tôi thì không. Chỉ thấy phiền hà khi thỉnh thoảng mẹ la: Sao cô nói dạo này con không tập trung vậy? Sao lại xô bạn khi xuống cầu thang? Sao... Nói chung, rất mệt, rất phiền! Thế nên cánh con trai ngấm ngấm gọi cô là bà chằn, là ét te... Thậm chí thằng Nam còn vẽ cả tranh hài hước về cô nữa.

Hôm ấy, cô dặn lớp có đoàn kiểm tra tới dự. Bọn con gái có vẻ khi thế. Mấy thằng nghịch ngợm thì bĩu môi. Tôi chẳng hơi đâu để ý, đơn giản vì tôi đau bụng. Ban đầu còn lâm râm, sau thì dữ dội. Mồ hôi tứa cả ra. Tôi gục xuống bàn. Bàn tay cô đặt lên trán rất dịu dàng như mẹ vẫn thường làm. Cô đưa tôi xuống phòng y tế. Cô y tế đi vắng. Cô gọi mẹ tôi không được, bố tôi lại càng không. Mà tôi thì cứ ôm bụng chực gục xuống. Buông điện thoại, cô dìu tôi về phía nhà xe... Ngày hôm ấy, cô không nhanh, chắc tôi vỡ ruột thừa.

Vào viện, cô nhận là mẹ tôi. Mọi thủ tục rất nhanh cho tôi vào phòng mổ. Cô đứng phía ngoài. Câu tôi nghe được khi cô trả lời điện thoại: *Kỷ luật em cũng chịu thôi, học sinh em sắp mổ. Em chưa về được. Thanh tra không dự lúc này, còn lúc khác.*

Nước mắt tôi trào ra.

Tôi đã không thích cô.

Cũng gọi cô bằng những biệt danh lếu lảo.

Nhưng tôi đã nhận được ở cô trái tim của người mẹ.

- Đinh Thùy Hương

Lời của cây

hân vật chính của câu chuyện này là một cô bé tám tuổi ở cô nhi viện Pennsylvania. Cô bé rất khó gần và tính khí khó chịu đến nỗi bọn trẻ cũng lánh xa còn các giáo viên thì xem cô như một học sinh cá biệt. Trước đó, đã có hai cô nhi viện khác tìm mọi cách chuyển cô bé đi. Giờ đây, lại một lần nữa, cô hiệu trưởng cũng đang tìm lý do để thực hiện công việc đó.

Một buổi chiều nọ, có vẻ như cơ hội ấy cũng đã đến. Trong cô nhi viện có một quy định nghiêm ngặt là bất kỳ lá thư nào của trẻ trong viện cũng phải được hiệu trưởng hoặc giáo viên quản lý khối xác nhận trước khi gửi đi. Cô bé đã bị phát hiện khi lén xuống cánh cổng chính và cẩn thận buộc chặt lá thư vào những cành cây vươn cao trên bức tường của viện. Hiệu trưởng không khỏi mừng thầm.

Cô bé vội vã leo xuống bức tường gạch. Lẽ dĩ nhiên là bức thư sẽ được mọi người nhìn thấy.

Cô hiệu trưởng vội chộp lấy và xé mở bao thư. Cô lấy mẫu giấy ra và nhanh chóng đọc. Cô đứng nhìn chằm chằm vào mảnh giấy, sững sờ và rồi cúi đầu. Tờ giấy viết:

“Gửi đến ai tìm thấy được mảnh giấy này: Tôi yêu bạn”.

- Mai Thanh dịch

Khoai quê

ừ buổi tối muộn hôm nào, bố nhận là mấy hôm nay việc nhiều, bố không về được, Linh không gặp bố, cho đến khi một chú làm cùng chở nó vào bệnh viện. Cả người bố quần băng trắng toát, bà nội cũng vút cả vườn tược bươn bả vào chăm bố.

Từ lúc bố vào bệnh viện, Linh ăn tối bằng cách... nhai mì tôm sống, và uống thêm cốc nước lọc. Tối qua cũng vậy. Sáng nay, mới sang tiết hai mà bụng Linh đã quặn đau, xon xót. Nó tưởng tượng cái dạ dày mình đang vằn vẹo cọ sát vào nhau, chứ có gì cho nó nhào trộn đâu. Những chữ trên bảng chột nhoe nhoet như bị ai xóa, mồ hôi ướt lưng áo.

Một gói giấy chia ra trước mặt Linh:

- Hôm trước em nói quê em khoai ngon lắm. Em ăn thử củ khoai này xem có ngon bằng quê em không?

Linh nuốt nước bọt, nhìn cô giáo, thấy cô cười rạng rỡ. Linh không nhớ mình kể chuyện quê mình có khoai hời nào, chỉ thấy bụng quặn lên khi nhìn miếng khoai bờ xốp màu trắng ngà bắt mắt. Miếng khoai vừa vào miệng đã tan mềm thành bột mịn ngon ngọt.

Cô đưa Linh ca nước mới rót ở góc lớp:

- Khoai này phải ăn từ từ, nhớ uống thêm nước kéo nghen.

Cô Mai bẻ củ khoai chia cho mấy bạn xung quanh, có đứa cầm, có đứa từ chối. Miếng khoai làm Linh tỉnh hẳn.

Hôm sau, cô cho Linh cái bánh mì ngọt, cô nói cô mới mua quyển sách dạy làm bánh nhưng vẫn chưa được như yêu cầu.

Hôm sau nữa, cô mang đến cho Linh hộp nui xào.

Sáng nay, cô mang đến cho Linh cái bánh giò còn nóng hổi thì nó rụt rè:

- Chiều qua bố em được ra viện rồi cô ạ.

- Vậy à, vui quá.

Linh ngân ngữ:

- Từ mai, cô đừng mang đồ ăn cho em nữa.

Cô Mai cười, cô xoa đầu Linh:

- Cô nhóc này.

Khoai quê

Hôm qua bà nghe Linh kể ngày nào cô Mai cũng mang thứ gì ăn được cho nó, bà len lén chùi nước mắt:

- Khổ thân, cô giáo đã việc trường, còn việc nhà, thế mà vẫn để ý đến mày được.

- Để ý gì ạ? Cô nói khoai cô mang ở quê lên.

Bà gắt:

- Khoai quê không phải khoai à? Con bé này.

Linh thấy bà câu, không dám nói nữa. Nhưng sau lại cố nói thêm một câu:

- Khoai quê cô Mai bùi và ngọt lắm, bà ạ.

- Nguyễn Thị Thanh Bình

Viết thư cho cô

Ô Tuyền bỗng nghỉ dạy mà không hề báo trước.

Phương giận cô rồi. Cô mà đưa ra hai ngón tay làm hòa, lớp trưởng Phương sẽ không bắt ngón nào. Thiệt đó! Cơ mà Phương nhớ cô Tuyền lắm...

Năm ngoái, chị Hai học với cô. Phương học lớp Một. Mấy lần mẹ dắt lên đón chị, Phương khoanh tay chào, cô đều nựng cái má xinh xinh bầu bĩnh, khen Phương ngoan quá. Cô nói, năm tới học với cô, cô sẽ rèn chữ đẹp y như chữ của chị Hai...

Năm nay, Phương lên lớp cô Tuyền. Cô dạy vui ới là vui. Cô kể sự tích phòng học lớp Hai, từ chuyện cái bảng, viên phấn cho tới cái bàn, cái ghế. Bỗng dưng, Phương thấy yêu lắm cái phòng học này. Cô dạy cả lớp hát và chơi những trò ngộ nghĩnh. Thích nhất là trò vịt con, lấy hai tay kẹp vô nách làm cánh, đứa nào đứa nấy cứ bảo nhột quá, chưa hát đã cười như nắc nẻ...

Cô giữ lời hứa rèn chữ cho cả lớp. Cô sửa từ dáng ngồi, đến cách để tay lên tập, lót cái khăn nhỏ để chữ không bị lem. Vậy mà cô lại không giữ một lời hứa khác...Tự nhiên, học với cô mới được bốn tuần thì cô nghỉ dạy cái rụp, thật là bất ngờ hết sức.

Cô Dung dạy thay. Cả lớp ù rù như bầy gà lạc mẹ, mắc mưa, không buồn kêu chirp chirp. Chỉ có tiếng nức nở. Đứa này khóc, đứa khác nhìn rồi khóc theo. Phương khóc đầu tiên, to nhất và dai nhất. Ngay khi lớp sắp ngập lụt vì nước mắt thì cô Khanh mang vào đọc diễn cảm bức thư cô Tuyến gửi.

Các trò nhỏ yêu quý của cô.

Cô xin lỗi vì phải xa lớp không báo trước. Cô rất buồn. Và cô biết các con cũng buồn lắm. Thông cảm cho cô nhé, ba của cô bệnh nặng cần cô chăm sóc. Cô phải tạm nghỉ một thời gian, chờ ba cô khỏe lại. Các con thương cô, hẳn cũng sẽ thương ba của cô, như ông bà ở nhà, rất cần mẹ các con kể cận lo lắng từng miếng ăn giấc ngủ.

Vậy, các con đừng buồn, hãy học thật chăm và vâng lời cô giáo mới nhé. Hãy cùng cầu mong cho ông mau khỏe, cô sẽ về với những em bé ngoan ngoãn và đáng yêu của cô.

Riêng lớp trưởng Phương phải làm chỗ dựa cho các bạn, nhắc nhở cả lớp học giỏi, chăm ngoan, chờ cô quay về cùng hát và chơi trò con vịt nhé...

Nhớ các con nhiều,

Cô Tuyến của các con.

Vậy mà mấy bữa nay, Phương là người khóc to và xì mũi nhiều nhất. Ôi, mắc cỡ quá, Phương sẽ không khóc nữa và làm theo lời cô dặn. Nhưng làm chỗ dựa cho bạn Vân hạt tiêu thì được, còn cho cả lớp dựa vào, chắc Phương xếp lếp như con tép quá...

"Mấy bạn dựa vô bức tường lớp mình được không cô?" Phương sẽ viết thư cho cô và bắt đầu bằng câu hỏi đó...

Thôi, lau nước mắt để viết thư thôi. Không thì thư bị lem mất, lỡ cô phê chữ xấu hơn của chị Hai, thì Phương buồn lắm đó!

- Trần Tùng Chinh

NHIỀU TÁC GIẢ

trong
YÊU THƯƠNG
TẤT CẢ SẼ
LỚN LÊN

FIRST NEWS

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập
NGUYỄN THỊ THANH HƯƠNG

Biên tập : Trần Thị Anh
Trình bày : Bích Trâm
Bìa : Thùy Dung
Sửa bản in : Bá Kỳ
Minh họa : Thùy Dung

Thực hiện liên kết:

Cty TNHH Văn hóa Sáng tạo Trí Việt (First News)
11 H Nguyễn Thị Minh Khai, P. Bến Nghé, Q.1, TP.HCM

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

62 Nguyễn Thị Minh Khai - Q.1 - TP.HCM
ĐT: 38225340 - 38296764 - 38247225 - Fax: 84.8.38222726
Email: tonghop@nxbhcm.com.vn
Website: www.nxbhcm.com.vn
Sách điện tử: www.sachweb.vn

NHÀ SÁCH TỔNG HỢP 1

62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP.HCM - ĐT: 38 256 804

NHÀ SÁCH TỔNG HỢP 2

86 - 88 Nguyễn Tất Thành, Q.4, TP.HCM - ĐT: 39 433 868

In lần thứ 1, số lượng 3.000 cuốn, khổ 18,5 x 18,5 cm tại Công ty Cổ phần In Vườn Lài (106 Đào Duy Từ, P. 5, Q. 10, TP. HCM). XNĐKXB số 896-2015/CXBIPH/04-70/THTPHCM ngày 14/04/2015-QĐXB số 540/QĐ - THTPHCM-2015 ngày 27/04/2015. ISBN: 978-604-58-3898-3. In xong và nộp lưu chiểu quý II/2015.

hạt giống
tâm hồn

NHIỀU TÁC GIẢ
TUYỂN CHỌN NHỮNG CÂU CHUYỆN HAY NHẤT

dành cho thiếu nhi

hạt giống
tâm hồn

"Hai tuần kể tiếp, trong khi chậu cây ngoài phòng Lớn lớn rất nhanh thì chậu cây trong nhà bếp trông thật yếu ớt và gầy nhẳng. Bước sang giai đoạn tiếp theo của thí nghiệm và để xoa dịu những tâm hồn nhạy cảm đang lo lắng cho sự sống còn của cây hướng dương bên bệ cửa sổ nhà bếp, cô giáo quyết định mang nó ra ngoài phòng Lớn. Tất cả các bạn trong lớp đều hết sức vui mừng trước quyết định này của cô".

THƯƠNG HIỆU TỐT NHẤT TRONG XUẤT BẢN DO BẠN ĐỌC VIETNAMNET BÌNH CHỌN

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO **Triviet**

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1 TP. HCM

Tel: (08) 3822 7979 - Fax: 3822 4560 * Email: triviet@firstnews.com.vn

NHÀ CUNG CẤP SÁCH TIN CẬY NHẤT TRONG NGÀNH XUẤT BẢN VIỆT NAM DO BỘ CÔNG THƯƠNG BÌNH CHỌN

TRONG YÊU THƯƠNG TẤT CẢ SẼ LỚN LÊN

ISBN: 978-604-58-3898-3

8 935086 836101

GIÁ: 32.000 ĐỒNG